

Άγιος Ανδρέας ο διά Χριστόν παλός

/ Σ

Εορτάζει στις

Πάυλου το ρήμα και μεταστάς Ανδρέας
Ημείς γε μωροί δια Χριστόν κεκράγει.
Ογδοάτη εικάδι Ανδρέας έκθανε πυκινόφρων.

Βιογραφία

Ο βίος του Αγίου Ανδρέου συντάχθηκε από τον πρεσβύτερο Νικηφόρο της Αγίας Σοφίας Κωνσταντινουπόλεως, περί τα μέσα του 10ου αιώνας μ.Χ. (956 - 959 μ.Χ.), επί βασιλείας του Κωνσταντίνου Ζ΄ Πορφυρογέννητου.

Ο Άγιος Ανδρέας, ο διά Χριστόν σαλός, καταγόταν από την Σκυθία και έζησε κατά τους χρόνους του αυτοκράτορα Λέοντος ΣΤ΄ του Σοφού (886 - 912 μ.Χ.). Από παιδική ηλικία είχε πουληθεί ως δούλος σε κάποιον πρωτοσπαθάριο και στρατηλάτη της Ανατολής, ονομαζόμενο Θεόγνωστο, άνδρα ενάρετο και ευσεβή, ο οποίος τόσο αγάπησε τον μικρό Ανδρέα, ώστε τον μεταχειρίστηκε ως υιό του, φροντίζοντας για την επιμελή και θεοσεβή μόρφωση αυτού.

Τον Ανδρέα είλκυαν περισσότερο από κάθε άλλο τα ιερά γράμματα και ιδιαίτερα οι Βίοι και τα Μαρτύρια των αγωνιστών της Χριστιανικής πίστεως. Τέτοιος δε υπήρξε ο ζήλος του προς αυτά, ώστε αποκλήθηκε «σαλός» (μωρός), διότι ο ζήλος του αυτός τον ωθούσε πολλές φορές στο να υπομένει εμπαιγμούς, ταπεινώσεις και βαριές ύβρεις και να προβαίνει σε διαβήματα που κρίνονται ως ανισόρροπα και εκκεντρικά. Αλλά εκείνος υπέμενε τους εξευτελισμούς, παρηγορούμενος από το ότι πολλές φορές πετύχαινε να επαναφέρει στην ευθεία οδό παραστρατημένες υπάρξεις.

Αλλά ο Άγιος Ανδρέας διακρινόταν και για την φιλανθρωπία και την αγαθοποιία του. Όχι μόνο μοιραζόταν τα υπάρχοντά του με τους φτωχούς, αλλά προσέφερε ότι είχε και ο ίδιος έμενε νηστικός και γυμνός. σε εκείνους που τον παρατηρούσαν για τις υπερβολικές αγαθοεργίες του, υπενθύμιζε τους λόγους του Κυρίου «έφ' όσον έποιήσατε ένι τούτων τών αδελφών μου τών έλαχίστων, έμοι έποιήσατε», και τους έλεγε ότι στο πρόσωπο κάθε ανθρώπου, και μάλιστα του πάσχοντος αδελφού, έβλεπε τον Χριστό.

Ο Άγιος, σε μία ολονύκτια Ακολουθία στο ναό των Βλαχερνών είδε τη Θεοτόκο στον ουρανό προσευχόμενη και σκέπυσα το λαό με το τίμιο ωμοφόριό της (1 και 28 Οκτωβρίου).

Κάποια ημέρα συνέβη κάτι παράδοξο στο θεράποντα του Κυρίου. Κατά την συνήθειά του, για να μην γνωρίζει κανείς την εργασία του στους προθάλαμους των εκκλησιών, όπου προσευχόταν, πορευόταν κρυφά προς το ναό της Πανυμνήτου

Θεοτόκου, στην αριστερά στοά της αγοράς του Μεγάλου Κωνσταντίνου. Έτυχε, τότε, κάποιο παιδί να διέρχεται τη λεωφόρο, εκτελώντας διαταγή του κυρίου του. Ο Όσιος πήγαινε προς το ναό για να προσευχηθεί· το παιδί τάχυνε το βήμα του και τον πρόφθασε, χωρίς ο Όσιος να το αντιληφθεί. Όταν έφθασε προ των πυλών του ναού ο Ανδρέας, Θεού θέλοντος, εξέτεινε τη δεξιά του χείρα και αφού σφράγισε με το σημείο του τιμίου Σταυρού τις πύλες, αυτές ευθύς υποχώρησαν. Εισήλθε στο ναό και άρχισε τις προσευχές, μη γνωρίζοντας ότι κάποιος τον παρακολουθούσε. Το παιδί, το οποίο ακολουθούσε τον Όσιο, γνώριζε ότι ο άνθρωπος ήταν σαλός. Όταν τον είδε να ανοίγει αυτομάτως τις πύλες του ναού, έφριξε και κυριεύθηκε από τρόμο· έλεγε, λοιπόν, στον εαυτό του: «Ποιόν δούλο του Θεού οι κατά αλήθειαν μωροί σαλό ονομάζουν! Πόσο μεγάλος άγιος είναι, και εμείς οι ανόητοι αγνοούμε! Πόσους κρυφούς δούλους έχει ο Θεός και ουδείς γνωρίζει τα περί αυτών!».

Αυτά λογιζόταν το παιδί και πλησίασε, για να μάθει τί κάνει ο Άγιος εντός του ναού· βλέπει, λοιπόν, αυτόν προ του άμβωνος να κρέμεται στον αέρα και να προσεύχεται. Κατεπλάγη από το παράδοξο τούτο θέαμα και αναχώρησε, για να εκτελέσει την διαταγή του κυρίου του. Ο Όσιος τελείωσε την προσευχή του και έφυγε. Εξερχόμενος από το ναό, ασφάλισε πάλι τις θύρες με το σημείο του Σταυρού. Τότε αντιλήφθηκε την παρουσία του παιδιού και λυπήθηκε, επειδή κάποιος οικέτης έγινε θεατής των συμβάντων· ανέμενε την επιστροφή του παιδιού, για να του παραγγείλει να μην αποκαλύψει τα περί του Οσίου. Συνάντησε το παιδί και είπε: «Φύλαξε, τέκνον, όλα όσα είδες στον τόπο τούτο και θα έχεις το έλεος του Κυρίου του Θεού».

Μία ημέρα, προς το τέλος της αγίας Τεσσαρακοστής, ο λαός της βασιλευούσης των πόλεων, της Κωνσταντινουπόλεως, επευφημούσε τον Δεσπότη Χριστό μετά βαΐων και ύμνων. Βλέπει, τότε, ο μακάριος Ανδρέας, κάποιον γέροντα, ωραίο κατά την εξωτερική εμφάνιση, να εισέρχεται στο ναό της του Θεού Σοφίας. Πλήθος λαού τον ακολουθούσε, με βάρια και σταυρούς, οι οποίοι έλαμπαν ως αστραπή· μελωδούσαν μέλος τερπνό, ηδύ και σωτήριο. Ο ένας στον άλλο παραχωρούσε το προβάδισμα και όλοι κατευθύνονταν προς τον άμβωνα. Ο γέροντας εκείνος κατείχε κινύρα και έκρουε τις χορδές συνοδεύοντας τους ψάλτες. Ο μακάριος ετέρπετο από το θέαμα και την ψαλμωδία· σκίρτησε και είπε: «Μνήσθητι Κύριε τοῦ Δαβὶδ καὶ πάσης τῆς πραότητος αὐτοῦ. Ἴδού, ἀκούσαμε τὴν Κυρία τὴν Κυριοπρεσβεύτρια καὶ τὴν εὐρήκαμε ὅμοια πρὸς τὴ Σοφίαν τὴν τερπνὴν».

Αυτά έλεγε ο Άγιος. Κάποιοι από τους παρευρισκόμενους σοφούς έλεγαν: «Πώς, σαλέ; Αναφέρεται στο στίχο αυτό του ψαλμού η Παναγία; Τί είναι αυτά τα οποία λέγεις;». και εξ αιτίας της άγνοιάς τους γέλασαν και αναχώρησαν. Ο μακάριος τα

έλεγε αυτά επειδή είδε τον Δαβίδ με άλλους Προφήτες να έχουν έλθει εκεί.

Έτσι θεοφιλώς έζησε ο διά Χριστόν σαλός Άγιος Ανδρέας και κοιμήθηκε με ειρήνη σε ηλικία εξήντα έξι ετών. Ευθύς ευωδίασαν μύρα και θυμιάματα στον τόπο εκείνο, όπου άφησε το πνεύμα του ο Άγιος. Μία γυναίκα φτωχή, η οποία διέμενε πλησίον οσφράνθηκε την ηδύπνοο και ασύγκριτη ευωδία. την ακολούθησε, λοιπόν, αυτή και έφθασε στον τόπο εκείνο όπου έκειτο ο Άγιος. Βρήκε τον μακάριο νεκρό· ήδη δε ανέβλυζε μύρο από το τίμιο λείψανό του. Έτραξε, λοιπόν, και ανήγγειλε το θαύμα, επικαλούμενη με όρκο ως μάρτυρα τον Θεό. Πολλοί συγκεντρώθηκαν τότε, αλλά δεν βρήκαν το τίμιο λείψανο του Αγίου. Τους προκαλούσε κατάπληξη, όμως, η ευοσμία του μύρου και των θυμιαμάτων. Ο Κύριος, ο Οποίος γνωρίζει τα κρίματα εκάστου και τα απόκρυφα κατορθώματα του Αγίου, μετέθεσε το λείψανο του Αγίου.

Ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης αναφέρει ότι ο Άγιος Ανδρέας έγραψε πολλές προφητείες οι οποίες δεν εκδόθηκαν ποτέ και βρίσκονται στην Μονή Ιβήρων.

Προσευχή του Αγίου Ανδρέου προ της μακαρίας κοιμήσεώς του

«Ο Πατέρας, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα, Τριάς ή ζωοποιός και όμοούσιος, σύνθρονος και άμέριστος, παρακαλουμέν Σε οί πένητες, οί ξένοι, οί πτωχοί και γυμνοί· οί μη έχοντες ποϋ την κεφαλήν κλίνει· ένεκεν τοϋ όνόματός Σου κλίνομεν τò γόνυ τής ψυχής και τοϋ σώματος, τής καρδιάς και τοϋ πνεύματος και δεόμεθά Σου και ίκετεύομέν Σε, τόν Θεόν, τò φοβερόν όνομα Σαβαώθ· άγαθè και άγιε Δέσποτα, πλαστουργέ, ποιητά, παντοκράτωρ κλίνον τò οϋς σου και πρόσδεξε εύμενώς την ίκετήριον δέησιν ήμών τών ταπεινών και άξίωσόν μας να άγιασθώμεν, έν τή δυνάμει και τῷ όνόματί Σου, Κύριε, οίκτίρμον, έλεήμον, μακρόθυμε και πολυέλεε. Έλθέ, Πατέρα, Υιè και Πνεύμα Άγιο· έλθέ, τò όνομα τοϋ Πατρòς τοϋ Υιού και τοϋ Αγίου Πνεύματος, μετὰ συμπαθείας δια τὰ παραπτώματά μας, τὰ έν λόγω ή έργω ή έν ένθυμήσει ή διανοία. Πάριδε και άφες ταϋτα άγαθέ, εύσπλαχνε, έλεήμον, πολυέλεε. Και μη μᾶς καταισχύνης· μη μᾶς άπορρίψης από τοϋ προσώπου Σου· Σύ, ο Όποίος από άγάπην ύπερβολικην και γλυκυτάτην φιλανθρωπίαν, κάμπτεσαι από τὰς προσευχὰς τών φίλων Σου».

Άπολυτίκιον

Ήχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Μωρίαν έκούσιον δια Χριστόν τόν Θεόν, έπόθησας Όσιε, τόν σοφιστήν άληθώς, μωράνας και ήνυσας, μέσον πολλών θορύβων, τόν άγώνα Άνδρέα· όθεν σε ο Δεσπότης, Παραδείσου πρòς πλάτος, έσκήνωσε πρεσβεύειν ύπερ τών τιμώντων σε.

Κοντάκιον

Ήχος πλ. δ΄. Τῆ ύπερμάχῳ.

Τὸν ἐκουσίως κακουχούμενον, πενόμενον, ἐμπαροινούμενον ἐκάστοτε, τυπτόμενον, λιθαζόμενον καὶ θέατρον ἐποφθέντα κόσμῳ μέλψωμεν Ἀνδρέαν ὀσιώτατον, ὡσπερ σαλὸν διὰ Χριστὸν πολιτευσάμενον, πόθῳ κράζοντες· Χαίροις, Πάτερ θεόληπτε.

Ἔτερον Κοντάκιον

Ἦχος α΄. Χορὸς ἀγγελικὸς.

Τὸν βίον εὐσεβῶς, ἐκτελέσας θεόφρον, δοχεῖον καθαρὸν, τῆς Τριάδος ἐδείχθης, Ἀνδρέα μακάριε, καὶ Ἀγγέλων ὁμόσκηνος· ὅθεν αἴτησαι τὸν ἰλασμόν καὶ εἰρήνην, τοῖς τιμῶσί σε, καὶ ἐκτελοῦσι σὴν μνήμην, δοθῆναι πρεσβεΐαις σου.

Κάθισμα

Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Σταυρὸν ἐπ' ὠμων σου, ἀναλαβόμενος, προθύμως ὅσιε κατηκολούθησας, τῷ σταυρωθέντι δι' ἡμᾶς, ἀδίκως μαστιζόμενος, λίθοις τε βαλλόμενος, δαιμόνων προσποιούμενος, ζήσας ὑπὲρ ἄνθρωπον, μάκαρ βίον ἰσάγγελον διὸ καὶ σὺν ἀγγέλοις χορεύων, μέμνησο μάκαρ τῶν τιμώντων σε.

Ὁ Οἶκος

Ἄγγελοι προσποιήσεις τὰς μωρὰς σου, Ἀνδρέα, ἐθαύμασαν, πανόσιε πάτερ, ὅτι πέλων σοφὸς ἀληθῶς ὡς σαλὸς ἐβίως, δαιμόνων, ἕξηχος καὶ ἄνομος· διόπερ νῦν βοῶμέν σοι ἀξιόχρεως· Χαῖρε, ἀπαύγασμα ἐγκρατείας· χαῖρε, θησαύρισμα ἀπαθείας· Χαῖρε, τοῦ Χριστοῦ ἐν σαρκὶ φέρων στίγματα· χαῖρε, τοῦ ἐχθροῦ ὁ συντρίψας φρυάγματα· Χαῖρε, πάτερ, ἐνδιαίτημα προσποιήσεων μωρῶν· χαῖρε, ἄνερ, καλλιέργημα προσφερθεὶς διὰ Χριστόν· Χαῖρε, ὅτι κατεῖδες Παραδείσου τὸ κάλλος· χαῖρε, ὅτι ἀνεῖλες ἀρχεκάκου τὸ μένος· Χαῖρε, αὐτόπτης τῆς Σκέπης Παρθένου· χαῖρε, ὁ λάτρης τοῦ Λόγου Ὑψίστου· Χαῖρε, σοφῶς σὺν κυσὶν ὁ βιώσας· χαῖρε, σαφῶς ὡς σαλὸς διαπρέψας· Χαίροις, Πάτερ θεόληπτε.

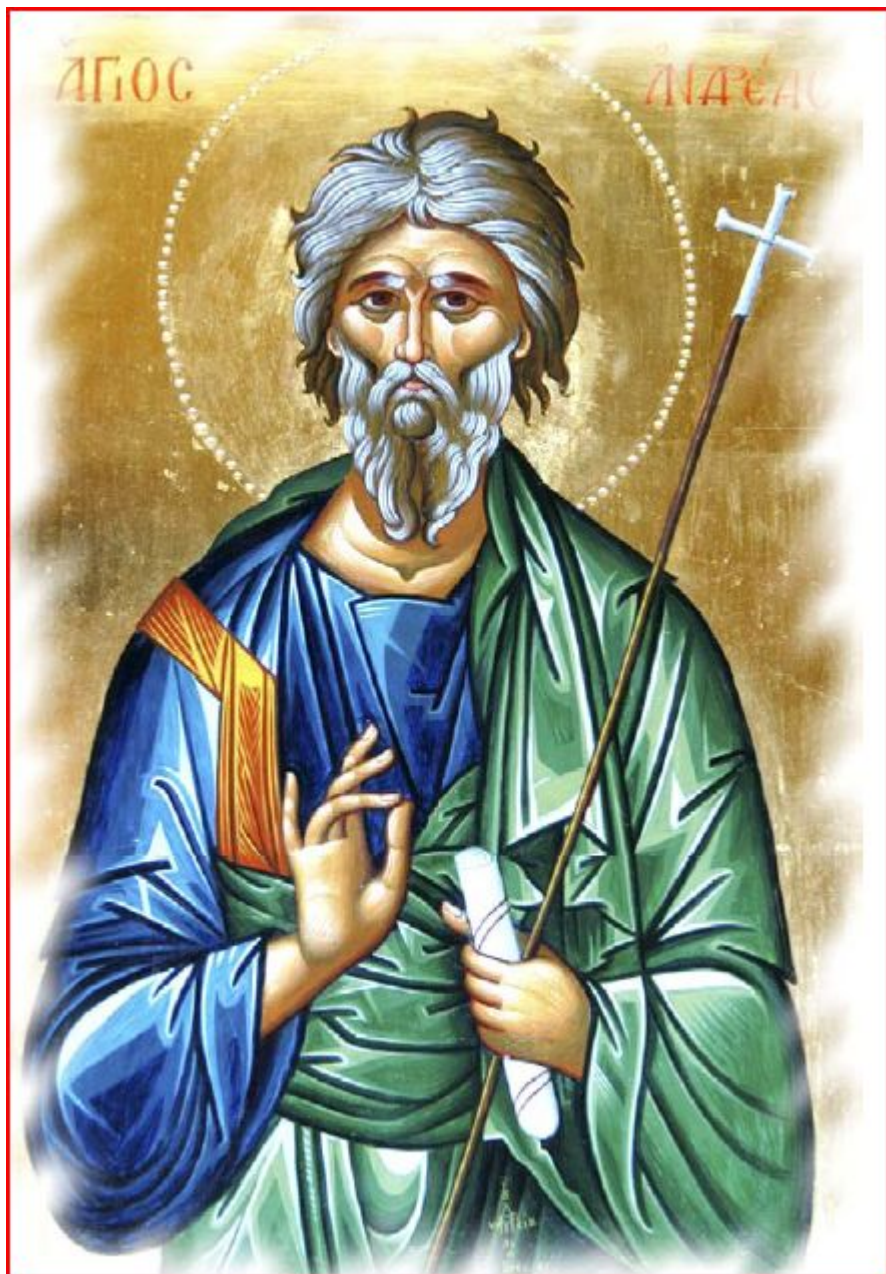
Μεγαλυνάριον

Σοῦ ἢ ὑπὲρ ἄνθρωπον βιοτή, ἐξέπληξε νόας, καὶ δαιμόνων τοὺς ζοφερούς, πῶς γυμνὸς Ἀνδρέα, καὶ ἕξηχον τὸν τρόπον, λαθὼν ἐπολιτεύσω· διὸ τιμῶμέν σε.

Αγιογραφίες / Φωτογραφίες

Άγιος Ανδρέας ο διά Χριστόν σαλός

Άγιος Ανδρέας ο διά Χριστόν σαλός

Άγιος Ανδρέας ο διά Χριστόν σάλος

Άγιος Ανδρέας ο διά Χριστόν σαλός

Πηγή: saint.gr